

4.250 MISSES A LA MARE DE DEU DELS DESAMPARATS

El coronel Joan-Claudi de Pineda, natural de Sert, i fill legítim del finat coronel Miquel de Pineda, i de Anna Gómez, era allà per l'any 1771, governador de Sinaloa i Sonora, en el virreinat de Nova Espanya (hui Estats Units de Mèxic).

Precisament, en aquell any, el 12 de setembre, quan es preparava per a retornar a la Península, va fer testament, pensant en els perills de la travessia. Malgrat açò, no va arribar a embarcar, car que va morir el de Pineda en Veracruz, el 9 de febrer de l'any següent.

Els bens del coronel foren donats a conèixer passats sols uns anys, en extracte, per l'investigador Lluís Rubio Moreno, en la "Revista Archivos, Bibliotecas y Arqueólogos", que com es natural tenia —i té— una circulació molt limitada.

Fent un extracte del dit "extracte", direm que Joan-Claudi de Pineda tenia família en la ciutat de València. Una germana seua, anomenada Maria-Ursola, era religiosa en el convent de la Puritat. Un altra germana, anomenada Josefa, era igualment veïna de la capital valenciana. I el governador de Sinaloa i Sonora no va oblidar-se de les seues germanes a l'hora de testar.

A la monja va legar-li 5.000 pesos forts, en benefici seu o de l'orde o comunitat. A Josefa, que era fadrina, va atorgar-li 12.000 pesos forts. I després d'establir atres legats, va nomenar hereu universal de lo que li restava, al seu germa Joaquim de Pineda, casat, que igualment estava al servici del rei en Caraques.

Malgrat lo dit res era tan remarcable, al nostre criteri, com lo disposició testamentaria per la qual Joan-Claudi de Pineda, va deixar mil pesos forts per a que es digueren misses a raó de quatre reals de velló cada una "per la seua ànima, la dels seus pares i demés de la seua intenció i obligacions". Estes misses havien de celebrar-se en la

ciutat de València, i, precisament, en el santuari de la Mare de Déu dels Desamparats.

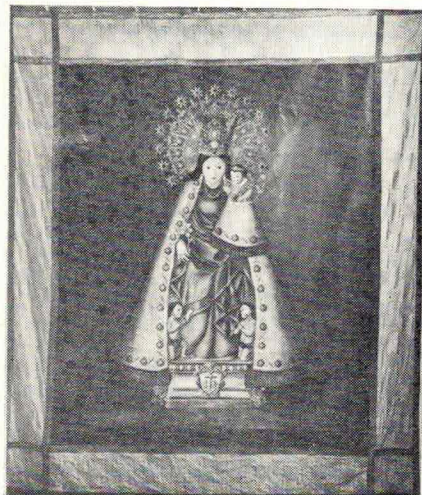
La darrera voluntat del governador de Sinaloa i Sonora va complir-se ràpidament, en especial si tenim en compta la dificultat de les comunicacions que havien en aquells temps i la complexitat dels tràmits que calia seguir. La realitat és que estigueren extraordinàriament diligents tant Antoni Nasva com Joan-Josep Echevarria, marmesors del difunt, com igualment Josep-Antoni de Elorga, comerciant de Cadix, al que aquell confiara les gestions que calien portar-se en esta Península.

Per lo que fa referència a la manda darrerament indicada, el doctor Francesc-Pasqual Tudela, en nom del capellà major de la Real Capella de la Mare Déu dels Desamparats, va firmar en 18 de setembre de 1772, un document pel que declarava haver rebut de Na Josefa de Pineda, com germana de Joan-Claudi, coronel i governador que fón de les provincies de Sinaloa i Sonora en Nova Espanya, la quantitat de 1.109 lliures 17 sous i 11 diners, per a la celebració de 4.250 misses resades, com almoïna de quatre reals de velló per cada una.

I ja no tenim més notícies sobre este particular. Pero segurament no serà inoportú recordar que el personatge del que hem parlat pot estar emparentat ab Francesc-Salvador de Pineda, intendent corregidor de València en l'any 1727 a 1735, el qual va fer-se una mansió senyorial, que encara existix, en la plaça del Carme de València, que actualment es residència d'unes monjetes. Es per això que un dels carrerons que es troben al costat, porta el nom de "Pineda".

BERNAT BONO I BARBER

(Del llibre "Recull d'històries i llegendes valencianes").

Este es el cuadro de la Patrona a que hace alusión nuestro colaborador T. Berthereau.

Se dice, se quiere imponer el criterio de que ahora, todo materialismo y un mucho de decantarse la fé, el arte religioso no se produce, no se practica ahora.

El pasado año, en la primera casa de la calle de las Avellanas, esquina a

IMAGEN DE NUESTRA PATRONA

Mar, vimos una magnífica pintura-tapiz efectuada pocos días antes por un joven muy entusiasta y devoto de Nuestra Madre de Desamparados: ALFREDO SANCHEZ.

Visión clásica y actual conjuro de arte, más bella manera de realizar tan gran obra, 2,51 x 2,20 toda ella, es suave, encalmado buen hacer, meticoloso y con inmensos detalles perceptibles al acercarse.

El rostro, desvaído, semisonriente, cándido, del que destacan —castaño oscuro, siena tostado— grandes ojos con rutilante mirada, expresión, diremos, de daguerrotipo inicial, de los más primigenios, todo un rostro nacarado con el fuerte toque de esos ojos fulgurantes.

Atención merece el ropaje, visión exacta, directa, de la Imagen original con plegado veraz, tonos ocre, verde, oro, bien ejecutado.

Detengamos la contemplación a aureola y corona. Quien practicara la jo-

yería-orfebrería queda extasiado por la minuciosidad y perfección del dibujo y caso excepcionalmente único, también se admira por su parte interior el dibujo —perfecto— de la corona.

Una tenue puntilla le bordea el albo manto casi imperceptible en algunos lados y una guirnalda de avellanas es la dedicación y homenaje de la calle a la Santa Talla en este manto sencillo y sin más decoración que este fruto.

Mide exactamente la imagen, aureola a pie, 1,45, más 0,26 la peana.

Y cuando paséis por esta mencionada calle al atardecer, a pesar del cansancio de la procesión y del ajetreado día, volved vuestro mirar y una bella sensación os dominará.

En fin. Una buena y bella pintura, arte religioso, arte actual pero raíz del minucioso trabajo que otros siglos y siempre ofrece a Ntra. Madre de Desamparados.

T. BERTHEREAU

La Patrona de Valencia

MAIG

1984